Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 5. marts 1979

om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed

(79/267/EØF)

(EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	Side	dato
►**A1**	Tiltrædelsesakt for Grækenland	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985

▼B

RÅDETS FØRSTE DIREKTIV

af 5. marts 1979

om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed

(79/267/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49 og 57,

under henvisning til forslag fra Kommissionen [1],

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [2],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [3], og

ud fra følgende betragtninger:

For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale tilsynslovgivninger; for at nå dette mål, samtidig med at der garanteres forsikringstagerne og de begunstigede i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig sådanne bestemmelser samordnes, som vedrører de finansielle garantier, der kræves af livsforsikringsforetagender;

det er nødvendigt at foretage en inddeling efter forsikringsklasse navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed der er genstand for en obligatorisk tilladelse;

visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder særlige sikkerhedsbetingelser og frembyder særlige finansielle garantier; desuden bør visse organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som er begrænset af vedtægtmæssige bestemmelser, udelukkes;

medlemsstaterne har forskellige bestemmelser og sædvaner for samtidig udøvelse af livsforsikring og skadesforsikring; det bør ikke mere tillades foretagender, som nedsætter sig, at udøve sådan samtidig virksomhed; for så vidt angår bestående foretagender, som allerede udøver en sådan samtidig forsikringsvirksomhed, bør man give medlemsstaterne mulighed for at tillade videreførelse af en sådan praksis på betingelse af, at der etableres en særskilt forvaltning for hver af de pågældende forsikringsformer, for at de livsforsikredes og de skadesforsikredes respektive interesser kan varetages, og for at de finansielle mindsteforpligtelser, der påhviler en af disse former for virksomhed, ikke afholdes af den anden form for virksomhed; når et af disse foretagender ønsker at etablere sig i en medlemsstat for der at udøve livsforsikring, skal det med henblik herpå oprette et datterselskab, som midlertidigt vil kunne drage fordel af visse lempelige vilkår; for så vidt angår disse bestående foretagender, som udøver samtidig virksomhed, bør medlemsstaterne ligeledes have mulighed for at kræve, at disse foretagender, der er etableret på deres område, ophører med denne samtidige virksomhed; i øvrigt bør specialiserede foretagender underkastes et særligt tilsyn, såfremt et skadesforsikringsforetagende henhører under samme økonomiske gruppe som et livsforsikringsforetagende;

i hver medlemsstat er livsforsikringsvirksomhed betinget af en administrativ tilladelse og undergivet tilsyn; men betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af en sådan tilladelse bør fastsættes nærmere; det er nødvendigt at indføre adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om afslag eller tilbagekaldelse;

for så vidt angår de tekniske reserver, herunder præmiereserven, kan man vedtage de samme regler, som gælder inden for skadesforsikring: lokalisering i det land, hvor virksomheden udøves, anvendelse af de i dette land gældende regler med hensyn til beregningsmetoder, fastsættelse af anbringelsesmåder og værdiansættelse af aktiverne; selv om det forekommer hensigtsmæssigt at

(1) EFT nr. C 35 af 28. 3. 1974, s. 9.
(2) EFT nr. C 140 af 13. 11. 1974, s. 44.
(3) EFT nr. C 109 af 19. 9. 1974, s. 1.

▼B

samordne disse forskellige forhold, forkommer det dog ikke absolut nødvendigt, at dette sker inden for rammerne af dette direktiv, og gennemførelsen heraf kan derfor udsættes til et senere tidspunkt;

det er nødvendigt, at forsikringsforetagenderne ud over de tekniske reserver, herunder præmiereserven, som skal være tilstrækkelig til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargen, i form af frie midler og, efter aftale med tilsynsmyndigheden, af andre implicitte formuebestandele, for at kunne imødegå de med virksomhedsudøvelsen forbundne risici; for i denne forbindelse at sikre at de påbudte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver foretagender af samme størrelse ensartede konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margen skal stå i forhold til foretagendets samlede forpligtelser samt til risikoens art og størrelse inden for de forskellige former for udøvelse af forsikringsvirksomhed, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde; denne margen bør være forskellig, alt efter om det drejer sig om investeringsrisiko, dødelighedsrisiko, eller udelukkende om driftsrisiko; følgelig skal denne margen fastsættes på grundlag snart af præmiereserven og den risikosum, som foretagendet har påtaget sig ansvaret for, snart af indbetalte præmier eller kontingenter, snart udelukkende på grundlag af reserverne eller endelig på grundlag af tontinernes formue;

det er nødvendigt at kræve en garantifond, hvis størrelse og sammensætning skal kunne sikre, at foretagenderne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, og at solvensmargenen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerhedsminimum; denne garantifond skal helt eller delvis bestå af eksplicitte formuebestanddele;

det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at foretagendets finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for det at opfylde sine forpligtelser;

de samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle foretagender, der optræder på markedet, således også på agenturer for og filialer af foretagender, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet; der bør dog fastsættes sælige regler for tilsyn med sådanne agenturer og filialer, da de foretagender, hvorunder de hører, har deres formue anbragt uden for Fællesskabet;

gensidige aftaler med et eller flere tredjelande bør kunne indgås for at åbne mulighed for en lempelse af disse særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse foretagenders agenturer og filialer ikke må behandles gunstigere end Fællesskabets foretagender;

visse overgangsbestemmelser er påkrævet for at gøre det muligt navnlig for bestående små og mellemstore foretagender, at tilpasse sig de forskrifter, der skal udstedes af medlemsstaterne i medfør af dette direktiv med forbehold af artikel 53 i traktaten;

artikel 52 i traktaten finder umiddelbart anvendelse efter overgangsperiodens udløb, og følgelig er der fra dette tidspunkt ikke længere grund til at vedtage direktiver om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden; bestemmelserne vedrørende bevis for hæderlighed og for, at der aldrig har foreligget konkurs, indeholdt i Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring [1] er imidlertid ikke egentlige begrænsninger, og desuden finder de ligeledes anvendelse på livsforsikring; følgelig bør disse bestemmelser indføjes i dette samordningsdirektiv;

det er vigtigt at sikre en ensartet anvendelse af de samordnede regler og med henblik herpå at etablere et snævert samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne på dette område —

[1] EFT nr. L 228 af 16. 8. 1973, s. 20.

▼B

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Dette direktiv vedrører adgang til selvstændig direkte forsikringsvirksomhed udøvet gennem foretagender, der er etableret i en medlemsstat, eller som ønsker at etablere sig i en medlemsstat, og udøvelse af de nedenfor anførte former for virksomhed.

1. Følgende former for forsikring, såfremt den er baseret på kontrakt:

   a) livsforsikring, dvs. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel;

   b) renteforsikring;

   c) livsforsikringsforetagendernes accessoriske forsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes i tilknytning til livsforsikring;

   d) den forsikringsform, der praktiseres i Irland og Det forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance« (sygeforsikring, som indgås for en lang periode og er uopsigelig).

2. Følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en kontrakt, og er undergivet tilsyn fra de administrative myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring, og er tilladt i det land, i hvilket virksomheden udøves:

   a) tontine-virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede;

   b) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuar-beregninger og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et éngangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger;

   c) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, dvs. virksomhed, der for det pågældende foretagende består i at anbringe midlerne, og især de aktiver, der dækker reserverne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen;

   d) virksomhed som omhandlet i litra c), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente;

   e) virksomhed, som udøves af den slags forsikringsselskaber, der er omhandlet i den franske »code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1.

3. Virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af forsikringsforetagender for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Artikel 2

Dette direktiv vedrører ikke:

1. de forsikringsklasser, der er fastlagt i bilaget til Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikrings-

▼B

virksomhed bortset fra livsforsikring ([1]), i det følgende benævnt det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring; foranstående berører dog ikke anvendelsen af artikel 1, nr. 1, litra c), i nærværende direktiv;

2. virksomhed, der udøves af forsorgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb;

3. virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 1 nævnte foretagender, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et foretagende eller en gruppe af foretagender eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven;

4. forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, idet dog artikel 1, nr. 3, finder anvendelse.

Artikel 3

Dette direktiv vedrører ikke:

1. organer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af naturalydelser;

2. gensidige forsikringsselskaber, der samtidig opfylder følgende betingelser:

   — vedtægterne skal give mulighed enten for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, eller indkaldelse af bidrag fra andre personer, der har påtaget sig en forpligtelse hertil;

   — den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, må ikke overstige 500 000 regningsenheder i tre på hinanden følgende år. Hvis dette beløb er oversteget i tre på hinanden følgende år, finder direktivet anvendelse fra det fjerde år.

Artikel 4

Dette direktiv vedrører ikke »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland og »Caisse d'épargne de l'Etat« i Luxembourg, med mindre disses vedtægtsmæssige kompetence ændres.

Artikel 5

I dette direktiv forstås ved:

a) regningsenhed: den europæiske regningsenhed (ERE) som defineret i artikel 10 i finansforordningen af 21. december 1977 vedrørende De europæiske Fællesskabers almindelige budget ([2]); hver gang der i dette direktiv henvises til regningsenheden, er den tilsvarende værdi i national valuta, som skal anvendes fra den 31. december hvert år, lig med værdien på den sidste dag i den forudgående oktober måned, på hvilken ERE's modværdier i alle Fællesskabets valutaer foreligger;

b) kongruens: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta, ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres i denne samme valuta;

c) aktivernes lokalisering: tilstedeværelse i en medlemsstat af aktiver i fast ejendom eller andet end fast ejendom uden at der stilles krav om, at aktiver i andet end fast ejendom deponeres, eller om, at aktiver i fast ejendom undergives sådanne rådighedsbegrænsende foranstaltninger som tinglysning; aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries;

d) risikosummen: det beløb, der skal udbetales ved dødsfald, minus præmiereserven for hovedrisikoen.

([1]) EFT nr. L 228 af 16. 8. 1973, s. 3.
([2]) EFT nr. L 356 af 31. 12. 1977, s. 1.

▼B

AFSNIT II

REGLER FOR FORETAGENDER MED VEDTÆGTSMÆSSIGT HJEMSTED INDEN FOR FÆLLESSKABET

Afdeling A

Betingelser for adgang til forsikringsvirksomhed

Artikel 6

1. Hver medlemsstat gør adgang til de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed på sit område afhængig af en administrativ tilladelse.

2. Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat af:

a) det foretagende, der opretter sit vedtægtsmæssige hjemsted på denne stats område;

b) det foretagende, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig i en anden medlemsstat, og som åbner et agentur eller en filial på den pågældende medlemsstats område;

c) det foretagende, som efter at have modtaget den under litra a) eller b) omhandlede tilladelse udstrækker sin virksomhed på denne stats område til andre forsikringsklasser;

d) det foretagende, der i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, har opnået tilladelse for en del af den pågældende stats område, og som udstrækker sin virksomhed ud over dette område.

3. Medlemsstaterne må ikke gøre denne tilladelse betinget af en deponering eller en sikkerhedsstillelse.

Artikel 7

1. Tilladelsen gælder for den pågældende medlemsstats samlede område, medmindre ansøgeren, i det omfang den nationale lovgivning giver mulighed herfor, anmoder om kun at udøve virksomhed på en del af den pågældende stats område.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse; inddelingen i klasser er angivet i bilaget. Tilladelsen omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under den pågældende forsikringsklasse.

Tilsynsmyndighederne kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse klasser, til de former for virksomhed, der er omhandlet i de i artikel 9 og 11 nævnte planer.

3. Hver medlemsstat kan give tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt den nationale lovgivning tillader samtidig udøvelse af virksomhed inden for disse forsikringsklasser.

Artikel 8

1. Hver medlemsstat kræver, at de foretagender, der oprettes på dens område, og som ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

— for kongeriget Belgien:
»société anonyme« — »naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions« — »vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen«, »association d'assurance mutuelle« — »onderlinge verzekeringsmaatschappij«, »société coopérative« — »coöperatieve vennootschap«;

— for kongeriget Danmark:
aktieselskaber,
gensidige selskaber;

— for Forbundsrepublikken Tyskland:
»Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen«;

▼A1

— for Den hellenske Republik:
»ανώνυμη εταιρία«;

▼B

— for Den franske Republik:
»société anonyme«, »société à forme mutuelle à cotisations fixes«, »société à forme tontinière«;

— for Irland:
»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts« og »societies registered under the Friendly Societies Acts«;

— for Den italienske Republik:
»società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«, og de offentligretlige organer, der er nævnt i artikel 1883 i codice civile;

— for storhertugdømmet Luxembourg:
»société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«;

— for kongeriget Nederlandene:
»naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«;

— for Det forenede Kongerige:
»incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's;

▼A2

— for kongeriget Spanien:
»sociedad anónima«, »sociedad mutua«;

— for republikken Portugal:
»sociedade anónima«;

▼B

Medlemsstaterne kan endvidere i givet fald godkende foretagender af enhver form henhørende under den offentlige ret eller hvad der svarer dertil, når disse foretagenders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som private foretagender;

b) begrænser deres formål til sådan forsikringsvirksomhed, der er omhandlet i dette direktiv, og dermed direkte forbundne aktiviteter med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed;

c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9;

d) råder over den i artikel 20, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond.

2. Det foretagende, der ansøger om tilladelse til at udvide sit virksomhedsområde til at omfatte andre forsikringsklasser eller, i det i artikel 6, stk. 2, litra d), nævnte tilfælde, til en anden del af det geografiske område, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 9, for så vidt angår disse andre forsikringsklasser eller denne anden del af området.

Foretagendet skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 19 fastsatte minimumssolvensmargen, samt at det er i besiddelse af den i artikel 20, stk. 1 og 2, nævnte garantifond.

3. De bestående samordningsforanstaltninger er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender bestemmelser, der foreskriver krav til bestyrelsesmedlemmernes og direktørernes faglige kvalifikationer, eller at de kræver godkendelse af vedtægterne, af de almindelige og særlige betingelser i kontrakterne, af det tekniske grundlag, navnlig med henblik på beregning af tariffer og de i artikel 17 omhandlede reserver, og af alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale udøvelse af tilsynet.

4. Det kan ikke i ovennævnte bestemmelser foreskrives, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

▼B

Artikel 9

Den i artikel 8, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte driftsplan skal indeholde følgende angivelser eller dokumentation:

a) arten af de forpligtelser, som foretagendet har til hensigt at påtage sig; de almindelige og særlige betingelser i de kontrakter, det har til hensigt at benytte;

b) det tekniske grundlag, som foretagendet har til hensigt at anvende for hver form for virksomhed, bl.a. de nødvendige elementer ved beregning af tariffer og de i artikel 17 omhandlede reserver;

c) grundprincipperne for genforsikring;

d) sammensætningen af minimumsgarantifonden;

e) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akkvisitionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;

endvidere skal den for de tre første regnskabsår angive:

f) de sandsynlige likviditetsforhold;

g) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed og overtagelse af genforsikring såvel som afgivelse i genforsikring;

h) de anslåede finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 10

1. Hver medlemsstat kræver, at et foretagende, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted på en anden medlemsstats område, og som ansøger om tilladelse til åbning af et agentur eller en filial:

a) meddeler sine vedtægter og listen over bestyrelsesmedlemmer og direktører;

b) fremlægger et certifikat, der er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og hvori det godtgøres, inden for hvilke forsikringsklasser det pågældende foretagende er berettiget til at udøve virksomhed, og at det råder over minimumsgarantifonden eller, såfremt garantifonden er større, over den i henhold til artikel 19 beregnede minimumssolvensmargen; certifikatet skal endvidere angive, inden for hvilke forsikringsklasser foretagendet faktisk udøver virksomhed, samt de i artikel 11, stk. 1, litra e), omhandlede finansielle midler;

c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 11;

d) udpeger en befuldmægtiget (generalagent) med bopæl og fast opholdssted i værtslandet, og som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte foretagendet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for værtslandets myndigheder og domstole; såfremt generalagenten er en juridisk person, skal denne have sit vedtægtmæssige hjemsted i værtslandet og for sit vedkommende som sin repræsentant udpege en fysisk person, der opfylder de ovennævnte betingelser. Den udpegede generalagent kan kun afvises af en medlemsstat af grunde, der vedrører hans hæderlighed eller faglige kvalifikationer, på samme betingelser som gælder for bestyrelsesmedlemmer og direktører for foretagender, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på den pågældende stats område.

2. Hver medlemsstat kræver, såfremt et agentur eller en filial ønsker at udvide sin virksomhed til andre klasser eller — i det i artikel 6, stk. 2, litra d), nævnte tilfælde — til andre dele af den pågældende medlemsstats område, at ansøgeren fremlægger en driftsplan i overensstemmelse med artikel 11 og opfylder de i stk. 1, litra b), i denne artikel fastsatte betingelser.

3. De bestående samordningsforanstaltninger er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender bestemmelser, som for alle forsikringsforetagender foreskriver krav om godkendelse af almindelige og særlige betingelser i kontrakterne, af det tekniske grundlag, navnlig med henblik på beregning af tariffer og de i artikel 17 omhandlede reserver, samt af alt andet materiale, der er nødvendigt for den normale udøvelse af tilsynet.

▼B

4. Det kan ikke i ovennævnte bestemmelser foreskrives, at ansøgningen om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 11

1. Den i artikel 10, stk. 1, litra c), og stk. 2, nævnte driftsplan for agenturet eller filialen skal indeholde følgende angivelser eller dokumentation:

a) arten af de forpligtelser, som foretagendet har til hensigt at påtage sig i værtslandet; de almindelige og særlige betingelser i de kontrakter, det har til hensigt at benytte;

b) det tekniske grundlag, som foretagendet har til hensigt at anvende for hver form for virksomhed, bl.a. de nødvendige elementer ved beregning af tariffer og de i artikel 17 omhandlede reserver;

c) grundprincipperne for genforsikring;

d) oversigt over foretagendets solvensmargen og garantifond som omhandlet i artikel 18, 19 og 20;

e) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akvisitionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;

endvidere skal den for de tre første regnskabsår angive:

f) agenturets eller filialens sandsynlige likviditetsforhold;

g) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed og overtagelse af genforsikring såvel som afgivelse i genforsikring.

2. Med planen skal følge status og driftsregnskab for hvert af foretagendets seneste tre regnskabsår. Såfremt foretagendet har drevet virksomhed i mindre end tre regnskabsår, skal det dog kun fremlægge regnskaberne for de afsluttede regnskabsår.

3. Denne plan fremsendes sammen med bemærkninger fra de myndigheder, der kan give tilladelsen, til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Sidstnævnte myndigheder afgiver inden tre måneder efter modtagelsen af dette materiale udtalelse til førstnævnte myndigheder; såfremt de pågældende myndigheder ikke har afgivet udtalelse ved udløbet af denne frist, anses de for at have afgivet en positiv udtalelse.

Artikel 12

Enhver beslutning om afslag skal klart begrundes og meddeles det pågældende foretagende.

Hver medlemsstat indfører adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at de kompetente myndigheder endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse inden udløbet af en frist på seks måneder fra modtagelsesdatoen.

Artikel 13

1. Med forbehold af stk. 3 kan et foretagende ikke på en medlemsstats område samtidigt drive virksomhed som omhandlet i bilaget til det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring og virksomhed som nævnt i artikel 1 i dette direktiv.

2. Dersom et foretagende, der udøver de i bilaget til første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring nævnte former for virksomhed, har økonomisk, handelsmæssig eller administrativ tilknytning til et foretagende, der udøver de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed, skal tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område de nævnte foretagender har deres vedtægtsmæssige hjemsted, påse, at de pågældende foretagenders regnskaber ikke fordrejes ved aftaler, der indgås mellem disse foretagender, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

▼B

3. Med forbehold af stk. 6 kan foretagender, som ved meddelelsen af dette direktiv samtidigt udøver de i stk. 1 nævnte to former for virksomhed på en medlemsstats område, fortsætte hermed på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 14 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

4. De i stk. 3 omhandlede foretagender kan kun oprette agenturer eller filialer i de øvrige medlemsstater for de forsikringsklasser, der er nævnt i bilaget til første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring.

5. De i stk. 3 omhandlede foretagender kan ved oprettelse af datterselskaber i de øvrige medlemsstater med henblik på at udøve de i dette direktiv nævnte former for forsikringsvirksomhed, i en overgangsperiode på ti år fra meddelelsen af dette direktiv anvende de i artikel 35 nævnte betingelser og lempelige vilkår, såfremt de ikke allerede dér har et agentur eller en filial inden for andre forsikringsklasser end de i dette direktiv nævnte.

6. a) Enhver medlemsstat kan kræve, at de foretagender, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig på dens område, inden for en af medlemsstaten fastsat frist ophører med samtidigt at udøve de former for virksomhed, som de udøvede ved meddelelsen af dette direktiv.

b) Enhver medlemsstat kan ligeledes efter konsultation af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, særlig om, inden for hvilken frist dette skal ske, kræve, at denne afgørelse finder anvendelse på agenturer og filialer, der er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidigt.

c) Agenturer og filialer af foretagender som omhandlet i stk. 3, som ved meddelelsen af dette direktiv, på en medlemsstats område udelukkende udøver de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed, kan fortsætte hermed. Når foretagendet ønsker at udøve de i første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring omhandlede former for virksomhed på dette område, kan det kun udøve de i nærværende direktiv omhandlede former for virksomhed gennem et datterselskab.

Artikel 14

1. Den i artikel 13, stk. 3, nævnte særskilte forvaltning skal gennemføres således, at der sker en adskillelse af den virksomhed, der dækkes af dette direktiv, og den virksomhed, der dækkes af det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring for at

— der ikke sker tilsidesættelse af de livs- og skadesforsikredes respektive interesser, og navnlig for at overskuddet hidrørende fra livsforsikring kommer de livsforsikrede til gode, på samme måde som hvis foretagendet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed;

— de finansielle minimumsforpligtelser, navnlig den solvensmargen, der påhviler en af virksomhedsformerne i henhold enten til dette direktiv eller til det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring, ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Når de finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt på de i første afsnit, andet led, fastsatte betingelser, og forudsat at den kompetente myndighed underrettes herom, kan foretagendet dog anvende de eksplicitte, endnu disponible bestanddele af solvensmargenen til den ene eller anden form for virksomhed.

Tilsynsmyndighederne skal ved gennemgang af de to virksomhedsformers resultater påse, at bestemmelserne i dette stykke overholdes.

2. a) Regnskabet skal føres således, at det fremgår, hvorledes resultatet for hver af de to former for virksomhed, livsforsikring og skadesforsikring, er opnået. Med henblik herpå opdeles samtlige indtægter (bl.a. præmier, indbetalinger fra reassurandører, finansielt udbytte) og udgifter (bl.a. forsikringsydelser, hensættelser til tekniske reserver, reassurancepræmier, driftsudgifter til forsikringsvirksomheden) på forskellige konti alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af den kompetente tilsynsmyndighed.

b) Foretagenderne skal på grundlag af regnskabet udarbejde et dokument, hvoraf det klart fremgår, hvilke bestanddele hver af solvensmargenerne består af i overensstemmelse med artikel 18 i

▼B

dette direktiv og med artikel 16, stk. 1, i det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring.

3. Såfremt solvensmargenen for den ene af virksomhedsformerne ikke er tilstrækkelig, skal tilsynsmyndighederne over for denne virksomhedsform træffe de foranstaltninger, som er fastlagt i det for denne gældende direktiv, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform. Som en undtagelse fra stk. 1, første afsnit, andet led, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel fra den ene virksomhedsform til den anden.

Afdeling B

Betingelser for udøvelse af forsikringsvirksomhed

Artikel 15

Medlemsstaterne efterprøver i snævert samarbejde de godkendte foretagenders finansielle situation.

Artikel 16

Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område foretagendets vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, skal efterprøve dette foretagendes solvens for så vidt angår dets samlede virksomhedsområde. Det påhviler tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater at give ovennævnte tilsynsmyndighed alle nødvendige oplysninger for at gøre det muligt for denne at gennemføre den pågældende efterprøvning.

Artikel 17

1. Hver medlemsstat, på hvis område et foretagende udøver sin virksomhed, pålægger dette at afsætte tilstrækkelige tekniske reserver, herunder præmiereserven.

Størrelsen af de tekniske reserver, herunder præmiereserven, bestemmes efter de af staten fastsatte regler eller i mangel heraf efter gældende praksis i den pågældende stat.

2. De tekniske reserver, herunder præmiereserven, skal være dækket af ækvivalente og kongruente aktiver, der er lokaliseret i det land, hvor virksomheden udøves. Medlemsstaterne kan dog lempe reglerne for aktivernes kongruens og lokalisering. Ved lempelse af reglen om kongruens tages der hensyn til de særlige forhold ved livsforsikring, som i første række er langfristede kapitalforsikringer.

Luxembourg kan i betragtning af sin særlige situation opretholde sin ved dette direktivs ikrafttræden gældende garantiordning for de tekniske reserver, herunder præmiereserven, indtil samordningen af lovgivningerne vedrørende virksomhedernes likvidation er gennemført.

Bestemmelserne i det land, hvor virksomheden udøves, fastsætter aktivernes art og i givet fald, i hvilket omfang det kan tillades, at disse dækker de tekniske reserver, herunder præmiereserven, samt reglerne for vurdering af disse aktiver.

Overholdelsen af en sådan ordning kan gennemføres ved medvirken fra en person eller en institution uden for foretagendet, som har til opgave på stedet at tilse, at de aktiver, der skal dække de tekniske reserver, herunder præmiereserven, er i overensstemmelse med de givne bestemmelser. Det er bl. a. den opgave, som »Treuhänder«har i Tyskland og tillidsmanden i Danmark.

3. Såfremt en medlemsstat tillader, at de tekniske reserver, herunder præmiereserven, dækkes af fordringer på reassurandørerne, fastsætter den den tilladte procentsats. Den må i så fald, uanset stk. 2, ikke kræve lokalisering af disse fordringer.

4. Tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område et foretagendes vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, sørger for, at foretagendets status for så vidt angår dækning af de tekniske reserver, herunder præmiereserven, udviser aktiver, der svarer til de forpligtelser, som er indgået i alle de lande, hvor det udøver sin virksomhed.

▼B

Artikel 18

Hver medlemsstat pålægger hvert foretagende, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargen.

Solvensmargenen udgøres af:

1. foretagendets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier; denne formue omfatter navnlig:

   — den indbetalte aktiekapital eller for gensidige forsikringsselskaber den indbetalte garantikapital,

   — halvdelen af den ikke-indbetalte aktiekapital eller garantikapital, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital,

   — lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelserne,

   — overført overskud;

2. i det omfang den nationale lovgivning tilladet det: de bonusreserver, der er opført på status, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er udloddet til de enkelte forsikrede.

3. efter ansøgning og begrundelse fra foretagendet rettet til tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område dets vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og med denne myndigheds indforståelse:

   a) et beløb, der svarer til 50 % af foretagendets fremtidige overskud; størrelsen af det fremtidige overskud bestemmes ved at multiplicere det skønnede årlige overskud med en faktor, der er udtryk for kontrakternes gennemsnitlige restvarighed; denne faktor kan ikke overstige 10; det skønnede årlige overskud sættes til det aritmetiske gennemsnit af det i løbet af de seneste fem år opnåede overskud inden for de i artikel 1 opregnede former for virksomhed.

      Beregningsgrundlaget for multiplikationsfaktoren for det skønnede årlige overskud samt de elementer, der indgår i beregningen af det opnåede overskud, fastsættes efter fælles aftale af medlemsstaternes kompetente myndigheder i samarbejde med Kommissionen. Indtil denne aftale er kommet i stand, fastlægges disse elementer i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område foretagendet (hovedsæde, agentur eller filial) udøver sin virksomhed.

      Efter at de kompetente myndigheder har defineret begrebet »det opnåede overskud«, skal Kommissionen fremsætte forslag til harmonisering af dette begreb inden for rammerne af et direktiv om harmonisering af forsikringsforetagenders årsregnskaber og om gennemførelse af den samordning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i direktiv 78/660/EØF ([1]).

   b) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiereserve, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiereserve, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien; dette beløb må dog ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne og præmiereserverne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig; men denne forskel nedsættes eventuelt med et beløb, som svarer til de ikke afskrevne akkvisitionsomkostninger, der er opført som et aktiv;

   c) såfremt der gives godkendelse fra tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed: de skjulte reserver, der er opstået som følge af en for lav ansættelse af aktiver og en for høj ansættelse af passiverne bortset fra præmiereserverne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

([1]) EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.

▼B

Artikel 19

Med forbehold af artikel 20 skal solvensmargenens minimum fastsættes som anført nedenfor, alt efter hvilke forsikringsklasser der udøves:

a) For den forsikringsvirksomhed, som omhandles i artikel 1, nr. 1, litra a) og b), bortset fra forsikringsvirksomhed knyttet til investeringsfonds, og den i artikel 1, nr. 3, omhandlede virksomhed skal dette minimum være summen af følgende to resultater:

   — første resultat:
   Det tal, der svarer til 4 % af præmiereserven, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed uden fradrag af afgivelse i genforsikring og vedrørende overtagelser af genforsikring, skal multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem præmiereservernes beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiereservernes bruttobeløb som nævnt ovenfor; dette forhold må under ingen omstændigheder være mindre end 85 %;

   — andet resultat:
   For de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som foretagendet har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken foretagendet forbliver ansvarligt efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %;

   For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør ovennævnte procentsats 0,1 %; for dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over 3 år men ikke over 5 år udgør procentsatsen 0,15 %.

b) For accessoriske forsikringer, der omhandles i artikel 1, nr. 1, litra c), skal solvensmargenen være lig resultatet af følgende beregning:

   — de tilgodehavende præmier eller bidrag i direkte forsikringsforretninger af enhver art i løbet af det seneste regnskabsår, inklusive accessoriske, lægges sammen;

   — hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget i genforsikring i løbet af det seneste regnskabsår;

   — herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det seneste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

   Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 10 millioner regningsenheder, og den anden omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater og lægges sammen.

   Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af foretagendets forsikringsydelser efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og forsikringsydelsernes bruttobeløb; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %.

   For så vidt angår sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's, sker beregningen af solvensmargenen på grundlag af nettopræmierne; disse multipliceres med en fast procentsats, der fastsættes årligt af tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Denne faste procentsats skal beregnes på grundlag af de seneste statistiske oplysninger, særlig vedrørende de udbetalte provisioner. Disse oplysninger samt de foretagne beregninger meddeles tilsynsmyndighederne i de lande, på hvis område Lloyd's er etableret.

c) For de i artikel 1, nr. 1, litra d), omhandlede sygeforsikringer, som indgås for en lang periode og er uopsigelige, og for den i artikel 1, nr. 2, litra b), omhandlede kapitaliseringsvirksomhed skal solvensmargenen være lig 4 % af præmiereserven, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), første resultat.

d) For tontine-virksomhed, som omhandlet i artikel 1, nr. 2, litra a), skal solvensmargenen være lig 1 % af sammenslutningernes formue.

▼B

e) For forsikringsvirksomhed, som omhandlet i artikel 1, nr. 1, litra a) og b), og som er knyttet til investeringsfonds, samt for den i artikel 1, nr. 2, litra c), d) og e), nævnte virksomhed, skal solvensmargenen være lig med:

— 4 % af præmiereserven, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), første resultat, i det omfang foretagendet påtager sig en investeringsrisiko, og 1 % af den således beregnede reserve, i det omfang foretagendet ikke påtager sig nogen investeringsrisiko, og under forudsætning af, at kontraktens løbetid overstiger fem år, og det beløb, der skal dække de i kontrakten fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over fem år,
plus

— 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), andet resultat, første afsnit, i det omfang foretagendet påtager sig en dødsrisiko.

Artikel 20

1. En tredjedel af solvensmargenens minimum, således som fastsat i artikel 19, udgør garantifonden. Den består med forbehold af stk. 2 for op til mindst 50 %'s vedkommende af de bestanddele, der er nævnt i artikel 18, nr. 1 og 2.

2. a) Garantifonden skal dog være mindst 800 000 regningsenheder.

b) Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden nedsættes til 600 000 regningsenheder for gensidige selskaber og tontine-selskaber.

c) For tontine-selskaber, samt for de i artikel 3, stk. 2, andet led, andet punktum, nævnte gensidige forsikringsselskaber, kan hver medlemsstat, så snart disse falder ind under direktivets anvendelsesområde, tillade, at der oprettes en minimumsgarantifond på 100 000 regningsenheder, som efterhånden bringes op på det i litra b) fastsatte beløb ved indbetalinger af på hinanden følgende rater på 100 000 regningsenheder hver gang præmieindtægten stiger med 500 000 regningsenheder.

d) Den i litra a), b) og c) omhandlede minimumsgarantifond skal være sammensat af de bestanddele, der er nævnt i artikel 18, nr. 1 og 2.

3. Gensidige forsikringsselskaber, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i stk. 2, litra a) og b), i denne artikel.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de i artikel 17 omhandlede tekniske reserver.

2. Med forbehold af artikel 17, stk. 2, artikel 24, stk. 1 og 3, og artikel 26, stk. 1, sidste afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den fri rådighed over aktiver i fast ejendom og andet end fast ejendom, som indgår i de godkendte foretagenders formue.

3. Disse bestemmelser er ikke til hinder for foranstaltninger, som medlemsstaterne er berettigede til at træffe i deres egenskab af ejere af eller deltager i de pågældende foretagender, såfremt de overholder de i artikel 17, stk. 2, omhandlede bestemmelser i det land, hvor der udøves virksomhed, og de forsikredes interesser beskyttes.

Artikel 22

1. Medlemsstaterne kan ikke pålægge foretagender, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 1 omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat af de nationale bestemmelser.

2. a) Den italienske Republik kan undtagelsesvis fastholde kravet om, at foretagender, der er etableret i landet, skal afgive en del af deres tegnede forsikringer til Istituto Nazionale di Assicurazioni på nedenstående betingelser:

— omfanget af denne forpligtelse som fastsat på tidspunktet for dette direktivs meddelelse må under ingen omstændigheder udvides;

▼B

— såfremt der ved fastsættelsen af procentsatsen for den obligatoriske afgivelse indgår en betingelse vedrørende det tidsrum, hvor agenturet eller filialen har været etableret i Italien, skal der ligeledes tages hensyn til det samlede antal regnskabsår, i hvilke foretagendet har udøvet virksomhed inden for de i artikel 1 nævnte forsikringsklasser på den medlemsstats område, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. Denne stats kompetente myndigheder udsteder da et certifikat svarende til det i artikel 10, stk. 1, litra b), nævnte, for hele den periode, i hvilken foretagendet har udøvet virksomhed inden for de pågældende klasser.

b) Dette spørgsmål vil blive taget op til fornyet behandling i forbindelse med andet direktiv om samordning af medlemsstaternes lovgivning vedrørende livsforsikring og om bestemmelser med henblik på at lette den faktiske udøvelse af den fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 23

1. Hver medlemsstat pålægger de foretagender, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning over deres samlede virksomhed, deres situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver, at de foretagender, der udøver virksomhed på deres område, regelmæssigt fremlægger det for udøvelsen af tilsynet nødvendige materiale samt statistisk materiale. De kompetente tilsynsmyndigheder tilsender hinanden det materiale og de oplysninger, der er fornødne til udøvelsen af tilsynet.

Artikel 24

1. Såfremt et foretagende ikke efterkommer de i artikel 17 fastsatte bestemmelser, kan tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden udøves, forbyde den fri rådighed over de aktiver, der befinder sig i denne medlemsstat, efter at have underrettet tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det vedtægtmæssige hjemsted er beliggende.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et foretagende, hvis solvensmargen ikke længere udgør det i artikel 19 foreskrevne minimum, kræver tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

3. Såfremt solvensmargenen ikke længere svarer til den i artikel 20 fastsatte garantifond, eller såfremt den ikke længere er sammensat i overensstemmelse med ovennævnte artikel, kræver tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse af det pågældende foretagende.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den fri rådighed over foretagendets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område dette foretagende ligeledes er godkendt, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente tilsynsmyndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de forsikredes interesser.

5. Tilsynsmyndighederne i de medlemsstater, på hvis område det pågældende foretagende ligeledes er godkendt, samarbejder om gennemførelsen af de i stk. 1—4 nævnte foranstaltninger.

Artikel 25

1. Hver medlemsstat tillader, at de godkendte foretagender overdrager hele deres forsikringsbestand eller en del af denne, såfremt det overtagende foretagende under hensyntagen til overførslen er i besiddelse af den nødvendige solvensmargen.

De pågældende tilsynsmyndigheder rådfører sig indbyrdes, før en sådan overdragelse tillades.

2. Når tilladelse er givet af den kompetente nationale myndighed, er denne overdragelse uden videre bindende for de berørte forsikringstagere.

▼B

Afdeling C

Tilbagekaldelse af en tilladelse

Artikel 26

1. Den tilladelse, der er givet af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, kan tilbagekaldes af denne myndighed, når foretagendet:

a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;

b) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i genoprettelsesplanen eller finansieringsplanen, som omhandlet i artikel 24;

c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af nationale bestemmelser.

I tilfælde af tilbagekaldelse af tilladelsen underrretter tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, der har godkendt foretagendet, herom; disse skal ligeledes foranstalte tilbagekaldelse af deres tilladelse. Førstnævnte tilsynsmyndighed træffer sammen med disse sidstnævnte tilsynsmyndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de forsikredes interesser og begrænser navnlig den fri rådighed over foretagendets aktiver, såfremt en sådan begrænsning ikke allerede er pålagt i medfør af artikel 24, stk. 1, og stk. 3, andet afsnit.

2. Den tilladelse, der er givet agenturer eller filialer af foretagender, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted i en anden medlemsstat, kan tilbagekaldes, når agenturet eller filialen:

a) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne;

b) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af bestemmelserne i det land, hvor de udøver deres virksomhed navnlig for så vidt angår oprettelsen af de i artikel 17 omhandlede reserver.

Tilsynsmyndighederne i det land, i hvilket virksomheden udøves, rådfører sig med tilsynsmyndigheden på foretagendets vedtægtsmæssige hjemsted, før de foranstalter tilbagekaldelse af tilladelsen. Såfremt de skønner det påkrævet at afbryde disse agenturers eller filialers virksomhed inden afslutningen af denne rådførelse, underretter de omgående denne myndighed herom.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse eller om afbrydelse af virksomheden skal klart begrundes og meddeles det pågældende foretagende.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse af en sådan beslutning.

AFSNIT III

REGLER FOR AGENTURER ELLER FILIALER, DER ER ETABLERET INDEN FOR FÆLLESSKABET, OG SOM HØRER UNDER FORETAGENDER MED VEDTÆGTSMÆSSIGT HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET

Artikel 27

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 1 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse for alle foretagender med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt foretagendet mindst opfylder følgende betingelser:

a) er beføjet til at udøve den i artikel 1 omhandlede virksomhed i medfør af den nationale lovgivning, som det er undergivet;

b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område;

c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds;

▼B

d) udpeger en generalagent, som skal godkendes af den kompetente myndighed;

e) i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves, råder over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 20, stk. 2, litra a), foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer en fjerdedel af dette minimum som sikkerhed;

f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargen i overensstemmelse med artikel 29;

g) fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 11, stk. 1 og 2.

Artikel 28

Medlemsstaterne pålægger foretagenderne at oprette de i artikel 17 omhandlede tilstrækkelige reserver, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser. De sørger for, at agenturet eller filialen dækker disse reserver ved hjælp af ækvivalente og, i det omfang medlemsstaten kræver det, kongruente aktiver.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af disse reserver, ved fastsættelsen af de måder, hvorpå midlerne kan anbringes, ved vurderingen af aktiverne, og i givet fald ved bestemmelsen af, i hvilket omfang det kan tillades, at aktiverne dækker disse reserver.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der dækker disse reserver, er lokaliseret på dens område. Dog finder artikel 17, stk. 3, anvendelse.

Artikel 29

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargen, der er sammensat som beskrevet i artikel 18. Margenens minimum beregnes i overensstemmelse med artikel 19. Ved denne beregning tages kun de af agenturet eller filialen foretagne forretninger i betragtning.

2. En tredjedel af solvensmargenens minimum udgør garantifonden.

Denne garantifond kan dog ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 20, stk. 2, litra a), fastsatte minimum. Initialdepotet, som er stillet i overensstemmelse med artikel 27, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

Garantifonden og denne fonds minimum sammensættes i overensstemmelse med artikel 20.

3. De aktiver, der dækker solvensmargenens minimum, skal op til et beløb på størrelse med garantifonden være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves, og for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 30

1. Foretagender, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

a) den i artikel 29 omhandlede solvensmargen beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i så fald tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning;

d) den i artikel 27, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed skal kun stilles i én af disse stater;

c) de aktiver, der dækker garantifonden, kan lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsendes til de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater. I anmodningen opgives den myndighed, der fremtidig skal føre tilsyn med de i Fællesskabet etablerede filialers eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Foretagendets valg af myndighed skal begrundes. Sikkerhedsstillelsen skal deponeres i den pågældende medlemsstat.

▼B

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes, såfremt de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, som anmodningen er fremsendt til, samtykker. De får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at varetage tilsynet med de i Fællesskabet établerede filialers eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med den samlede solvens for agenturer og filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af denne artikel ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

Artikel 31

1. a) Med forbehold af litra b) kan de i dette afsnit III omhandlede agenturer og filialer ikke på en medlemsstats område samtidig drive virksomhed som omhandlet i bilaget til det første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring og virksomhed omfattet af dette direktiv.

   b) Med forbehold af litra c) kan medlemsstaterne fastsætte, at de i dette afsnit III omhandlede agenturer og filialer, som ved meddelelsen af dette direktiv samtidig udøver de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 14 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

   c) Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 13, stk. 6, litra a) eller b), har krævet af de foretagender, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøvede ved meddelelsen af dette direktiv, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i dette afsnit III omhandlede agenturer og filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

   d) Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i dette afsnit III omhandlede agenturer og filialer, hvis hovedsæde samtidigt udøver begge former for virksomhed, og som ved meddelelsen af dette direktiv på en medlemsstats område udelukkende udøver de af dette direktiv omfattede former for virksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Når foretagendet ønsker at udøve de i første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring omhandlede former for virksomhed på dette område, kan det kun udøve de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed gennem et datterselskab.

2. Artikel 23 og 24 finder tilsvarende anvendelse på de i dette afsnit III omhandlede agenturer og filialer.

Ved anvendelsen af artikel 24 ligestilles den tilsynsmyndighed, der gennemfører efterprøvningen af disse agenturers eller filialers samlede solvens, med myndigheden i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

3. Såfremt den i artikel 30, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virsomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig solvensmargen, beregnet i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1, litra a), tilbagekalder tilsynsmyndighederne i de øvrige berørte medlemsstater ligeledes deres tilladelse.

Artikel 32

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, vedtage anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit III fastsatte, for på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de forsikrede i medlemsstaterne.

▼B

AFSNIT IV

OVERGANGSBESTEMMELSER OG ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 33

1. Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit II omhandlede foretagender, som på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv træder i kraft, på deres område udøver virksomhed, som omfatter en eller flere af de i bilaget omhandlede forsikringsklasser, en frist på fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme artiklerne 18, 19 og 20.

2. Desuden kan medlemsstaterne:

a) indrømme de i stk. 1 omhandlede foretagender, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt solvensmargenen fuldt ud, en yderligere frist på højst to år, på betingelse af, at disse foretagender i overensstemmelse med artikel 24 har forelagt tilsynsmyndighederne de foranstaltninger, som de har til hensigt at træffe for at tilvejebringe denne margen, til godkendelse;

b) med undtagelse af de i artikel 3, nr. 2, andet led, andet punktum, omhandlede gensidige forsikringsselskaber, fritage de i stk. 1 i denne artikel omhandlede foretagender, hvis solvensmargener, som skal oprettes i henhold til artikel 19, ved udløbet af den femårige frist uden fradrag for genforsikring ikke når op på den i artikel 20, stk. 2, litra a) og b), nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette fonden før udgangen af det regnskabsår, i hvilket ovennævnte beløb når op på dette minimum.

   Den længste frist, der således indrømmes disse foretagender for oprettelsen af minimumsgarantifonden, kan under ingen omstændigheder overstige ti år fra meddelelsen af dette direktiv.

3. Foretagender, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i dette direktiv.

4. Foretagender, der har en anden form end de i artikel 8 anførte, kan endnu i tre år efter meddelelsen af dette direktiv fortsætte udøvelsen af deres nuværende virksomhed under den juridiske form, de havde ved meddelelsen af dette direktiv. Foretagender, der er oprettet i Det forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i deres nuværende form uden tidsbegrænsning.

De pågældende medlemsstater opstiller en liste over disse foretagender og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

5. Foretagender, der i overensstemmelse med deres formål driver livsforsikringsvirksomhed og virker som sparekasse, kan fortsætte disse former for virksomhed bortset fra sparekassevirksomhed, som skal ophøre inden tre år efter meddelelsen af dette direktiv. Som en undtagelse herfra kan »Caisse générale d'épargne et de retratite (CGER)«/ »Algemene Spaar- en Lijfrentekas (ASLK)« i Belgien, selskaber, der er »registered under the Friendly Societies Acts« i Det forende Kongerige, samt »Banca nazionale delle communicazioni« i Italien fortsætte den form for virksomhed, som de udøvede på tidspunktet for dette direktivs meddelelse.

6. Foretagender, der samtidig udøver begge virksomhedsformer på de betingelser, der er fastsat i artikel 13, har en frist på fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme artikel 14.

7. Efter anmodning fra de foretagender, der opfylder forpligtelserne i artiklerne 17—20, ophæver medlemsstaterne de restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse, der er gennemført i medfør af deres nugældende bestemmelser.

Artikel 34

Medlemsstaterne indrømmer de i afsnit III omhandlede agenturer eller filialer, som på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne til gennemførelse af dette direktiv træder i kraft, udøver virksomhed, som omfatter en eller flere af de i bilaget omhandlede forsikringsklasser, og som ikke udvider deres virksomhed i henhold til artikel 10, stk. 2, en frist på højst fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme artikel 29.

▼B

Artikel 35

Når et datterselskab oprettes i henhold til artikel 13, stk. 5, kan minimumsgarantifonden med op til halvdelen udgøres af en uigenkaldelig finansiel garanti, som moderselskabet yder på følgende vilkår:

a) mindst 95 % af datterselskabets aktiekapital skal tilhøre moderselskabet,

b) den ikke-indbetalte del af aktiekapitalen må ikke anvendes til at udgøre den halvdel af minimumsgarantifonden, som ikke dækkes af den uigenkaldelige finansielle garanti, og

c) moderselskabet skal opfylde de økonomiske betingelser i såvel første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring som i dette direktiv, hvorved midler svarende til den ydede garantis størrelse ikke må medregnes i moderselskabets frie formue.

Der kan nydes godt af denne ordning i en periode på syv år fra dens tilståelse. Datterselskabet skal i løbet af denne periode og senest fra det tredje år gradvis erstatte moderselskabets garanti med fri formue. Datterselskabet forelægger en plan herom for den kompetente tilsynsmyndighed med henblik på dennes samtykke, samtidig med at det søger om godkendelse.

Artikel 36

I en periode, der udløber ved iværksættelsen af en aftale, som i overensstemmelse med artikel 32 er indgået med et tredjeland, og senest ved udløbet af en frist på fire år efter meddelelsen af dette direktiv, kan hver medlemsstat til fordel for dette lands foretagender, der er etableret på dets område, opretholde den ordning, som fandt anvendelse på dem den 1. januar 1979, hvad angår kongruens og lokalisering af de tekniske reserver, herunder præmiereserven, på betingelse af, at de øvrige medlemsstater og Kommissionen underrettes herom, og at de grænser for lempelser, der gælder i medfør af artikel 17, stk. 2, til fordel for de af medlemsstaternes foretagender, som er etableret på dens område, ikke overskrides.

Artikel 37

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed og bevis for, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller blot et af disse to beviser, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i stater, hvor en sådan edsaflæggelse ikke finder sted, af en højtidelig erklæring — der afgives af den pågældende for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller højtidelige erklæring. Erklæringen om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i samme land.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end 3 måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger inden for en frist på atten måneder fra meddelelsen af dette direktiv de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat inden for samme frist de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i denne artikel nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 1 nævnte former for virksomhed.

▼B

AFSNIT V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 38

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med direkte forsikring inden for Fællesskabet og at undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved gennemførelsen af dette direktiv.

Artikel 39

1. Inden seks år efter meddelelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen Rådet en beretning omhandlende den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen på forsikringsmarkedet i medlemsstaterne. Om fornødent forelægger Kommissionen Rådet mellemliggende beretninger inden udgangen af den i artikel 33, stk. 1, fastsatte overgangsperiode.

2. Efter en periode på ti år fra meddelelsen af dette direktiv forelægger Kommissionen Rådet en beretning om aktiviteterne i de to typer foretagender, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, dvs. foretagender, som samtidigt udøver de former for virksomhed, der er omhandlet i første samordningsdirektiv vedrørende skadesforsikring, og de former for virksomhed, der er omhandlet i dette direktiv, samt foretagender, som kun udøver de former for virksomhed, der er omhandlet i dette direktiv.

3. Rådet foretager på forslag fra Kommissionen hvert andet år en gennemgang og i givet fald en revision af de beløb, der i dette direktiv er anført i regningsenheder, idet det tager hensyn til udviklingen i den økonomiske og monetære situation inden for Fællesskabet. Kommissionen forelægger Rådet sit første forslag herom samtidig med et forslag om skadesforsikring i henhold til artikel 3 i direktiv 76/580/EØF ([1]) og senest fire år efter nærværende direktivs meddelelse.

Artikel 40

Medlemsstaterne ændrer deres bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv inden en frist på atten måneder fra dets meddelelse og underretter omgående Kommissionen herom. De således ændrede bestemmelser gennemføres med forbehold af artikel 33—36 inden en frist på tredive måneder efter denne meddelelse.

Artikel 41

Efter meddelelsen af dette direktiv tilsender medlemsstaterne Kommissionen teksten til de vigtigste administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som de udsteder på det af dette direktiv omfattede område.

Artikel 42

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

([1]) EFT nr. L 189 af 13. 7. 1976, s. 13.

▼B

BILAG

Inddeling efter klasse

I. Forsikringsformer omhandlet i artikel 1, nr. 1, litra a), b) og c), undtagen de i punkt II og III omhandlede

II. Forsikring som kommer til udbetaling ved ægteskab; forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel

III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 1, nr. 1, litra a) og b)

IV. »Permanent health insurance« omhandlet i artikel 1, nr. 1, litra d)

V. Tontine-virksomhed omhandlet i artikel 1, nr. 2, litra a)

VI. Kapitaliseringsvirksomhed omhandlet i artikel 1, nr. 2, litra b)

VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler omhandlet i artikel 1, nr. 2, litra c) og d)

VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1, nr. 2, litra e)

IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1, nr. 3.